

Florjan, Tibor

**Ébredés
nyugtalan éjszaka után**

1968

Éjszaka nyugtalanok voltak a fák, félték,
és most borzasan ébredtek a szélben.

Az én éjszakám is nyugtalan volt,
keveset aludtam,

s álmomban nagy tavakon usztam,
hidat építettem sáros utak fölé,

nyurga létrát támasztottam
a hold sarlójának,

s elfujtam sok arra szálló
buborék-felhőcskét.

Egy faág most letört, s hirtelen
a tetőre koppant,

létrám lezuhant, összeroppant,

a fák közé estem, gyepágyon fekszem,

a hold sehol, már csak a kis hajnalcsillag
pislog felettem.

Fáradt vagyok, alig aludtam,

ébredjete ti is fűrgé mókusok,

adjátok baltámat, hosszú, szép gyalumat,

az éjszakát lölem már elorozták,

acél késemmel kifáragom a hajnal szobrát,

figyelmeztetőül azoknak, kik nyugtalanul

vergődtek és álmodtak az éjben,

s fölébredtek, mielőtt a madarak

gyöngé szárnyain

a harmatcseppek fölszáradtak.